

Toimetusele tulnud kirj.

„Salolas“ nr. 31 kirjutab leegi Tarwastu Pöllumeeste Seltsi näituselt, et auuhinna mõistnisse üle olla paigutti nurinat kuulda, lõige enam naesterahwa läsitöö jaosonnas. Sellepäras tavalun auustatud „Positivimehe“ toimetust mulle lubada, siin mõnda sõna selle kohta seletusels ütelba.

Ei saa vist küll ühtgi näitust õra pidada, kus auuhinna saamise kohta nurinat ei oleks. Sagedasti arwab wäljapaneseja oma asja muidugi e si m e s e auuhinna wäärislike olewat, wähema auuhinna saamise üle ei ole nii mõnelgi juurt röömu. Ja kui selts mitte nii pašju auuhindasid ei wöbi wälja anda, siis on muidugi auuhinnamõistja, kas rumal ehk — ülekohtue. Auuhinnamõistjate otsuste üle on igaühel luba laebtust näituse toimekonnale sisje anda. Oleksiwad nurisejad seda teinud, siis oleks asi arutamisele wöetud, ja igaüks oleks wöinud kuulda saada, mispäras tema asi selle wöbi teise auuhinna wäärislikeks arwati. Seltsi poolt on auuhinnamõistjatele määrused etie pandud, kuidas auuhin nad peawad antud saama, ja ei wöbi sellepäras igaühe soowi järele käia. Oleks auusta tud kirjasaatja nii lahle olnud, ja seda waewa ette wöinud, auuhinnamõistjate läest, seda tema nii hästi arwab tundvat, et ta nende järel otsustades wöib uskuda, nagu oleks nurisejatel õigus, omesti järele läsinud, mispäras ühte tööd teisest paremaks arwati, siis oleks ehk ka mõni nendest isilutest wöinud õra seletada, et iga nuriseja ei ole veel lõige parrem asjatundja ja iga nurin ka mitte — põhjendatud!

Alide Seltin.

Holstre Linsil, 20. aug. 1903.